27/10/2023

Μνήμη ή νέο ξεκίνημα;

/ Γνώμες

Οι λαοί προσπαθούν στους καιρούς μας να ξαναβρούνε την ταυτότητά τους. Δεν μπορούμε εύκολα να ισχυριστούμε ότι η παγκοσμιοποίηση και η πολυπολιτισμικότητα έχουν ολοκληρώσει τον κύκλο τους. Η νέα γενιά επιμαρτυρεί, καθώς η ενδυμασία, η μουσική που ακούει, η χρήση των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης, η μετατροπή της γνώσης σε πληροφορία, το Διαδίκτυο, η εικονική πραγματικότητα ήρθαν για να μείνουν και να στηρίξουν έναν παγκόσμιο πολιτισμό, ακόμη κι αν αυτός δεν πείθει ότι έχει έγνοια για την ύπαρξη και όχι μόνο για το τώρα και την επιθυμία.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Πάντως προβλήματα, όπως η χωρίς όρια μετανάστευση, η αποτυχία της επιστήμης να πείσει ότι έχει όλες τις λύσεις για την διατήρηση της ζωής, οι γεωπολιτικές αναταράξεις που πηγάζουν από αισθήματα και εξουσιαστικότητας και

ανασφάλειας, η έλλειψη χαρισματικών ηγετών που με πανανθρώπινο όραμα θα εμπνεύσουν όχι μόνο τον λαό τους αλλά και τον κόσμο, η πολιτική ορθότητα που οδηγεί στην τυραννία των πολλών από τις μειοψηφίες (χωρίς να αρνούνται οι σκεπτόμενοι τα δικαιώματα των λίγων, δεν μπορούν παρά να αισθάνονται βαθύ προβληματισμό γιατί να προτυποποιούνται), κάνουν τους λαούς να μην είναι πειθήνια όργανα συγκεκριμένων πολιτικών προτύπων, που προβάλλουν ως η μόνη λύση για τον κόσμο.

Η ταυτότητα θα ήθελαν αυτά τα πρότυπα να είναι κλειστή, περιχαρακωμένη στο χτες, για να την απαξιώσουν. Συχνά οι άνθρωποι που επικαλούνται την παράδοση πέφτουν σ' αυτήν την παγίδα. Διακηρύσσουν επιστροφές σε παλιούς καλούς καιρούς, σε αξίες που οι πολλοί δεν νοσταλγούν, όχι διότι δεν έχουν νόημα, αλλά γιατί δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές από έναν κόσμο που ήδη τρέχει παγκοσμιοποιημένα. Και αντί να υπάρξει διάλογος με βάση τις αρχές και τις αξίες της παράδοσης, στα πλαίσια οργανωμένων κοινοτήτων, οι παραδοσιολάτρες αυτοπαραδίδονται στην χλεύη τού να φαντάζουν παρελθόν.

Αγάπη δεν είναι η επιστροφή στην παραδοσιακή οικογένεια, όπου ο άντρας έκανε κουμάντο και η γυναίκα σώπαινε από φόβο. Ελευθερία δεν είναι να κλείσουμε τα κινητά και τους υπολογιστές, όπως παλαιότερα έλεγαν όσοι μιλούσαν για τον διάβολο μέσα στην τηλεόραση. Άσκηση δεν είναι μόνο το πόσες νηστείες από τροφή θα κάνουμε. Αγάπη είναι να μάθουμε να κόβουμε το θέλημά μας για να δώσουμε χαρά στον άλλο και αυτό να γίνεται αμοιβαία. Ελευθερία είναι να γνωρίζουμε τι βλέπουμε και πόσο χρόνο αληθινά χρειάζεται να αφιερώνουμε στα εικονικά του κόσμου. Άσκηση δεν είναι να πάρουμε τα βουνά και να τρεφόμαστε με χορταράκια, αλλά να μάθουμε να κάνουμε μικρές στάσεις στην ημέρα μας, για να ευχαριστούμε τον Θεό, για τα λίγα ή τα πολλά, για να μην αποθεώνουμε τον εαυτό μας στην ψευδαίσθηση ότι είμαστε άτρωτοι.

Σ' αυτό το περιβάλλον θυμόμαστε ως λαός την επέτειο του ΟΧΙ του 1940. Δεν αρκεί η μνήμη. Αν μια τέτοια επέτειος δεν γίνει αφετηρία ενός νέου ξεκινήματος, καρδιακού, αξιακού, υπενθύμισης ότι δεν κερδίζουν οι ισχυροί, αλλά όσοι πιστεύουν, όσοι νιώθουν ότι οι καρδιές τους δεν μπορούν να ανεχτούν το "δε γίνεται τίποτα, μην το παλεύεις", τότε όσα λόγια, όσες γιορτές, όσες αργίες και παρελάσεις κι αν γίνουν, η επέτειος θα περάσει χωρίς νόημα. Εδώ χρειάζεται ένας γόνιμος διάλογος σε όποιες κοινότητες το αντέχουν, εκκλησιαστικές, σχολικές, οικογενειακές, πανεπιστημιακές, διαδικτυακές. Χωρίς αγάπη για το "ανήκειν", που φτάνει μέχρι την απόφαση και για θυσία, αν οι περιστάσεις το απαιτήσουν, ελευθερία από τον θάνατο δεν έρχεται.

Πηγή: pemptousia.gr – themistoklismourtzanos.blogspot.com